

Hoofdstuk 1

Zondagavond, 25 april

‘Nee mam, ik had toch gezegd dat ik dit weekend niet naar huis zou komen? Melanie komt bij me logeren.’

‘O wat leuk. Haar heb ik al lang niet meer gezien. Ik zie haar nog achter vlinders aanrennen in onze tuin, jáááren geleden.’

‘Nu rent ze achter jongens aan, hoor,’ zeg ik lachend.

‘Dat geloof ik graag. Al denk ik eerder andersom. Zo’n mooie meid als zij...’

Er gaat een scheut van trots door me heen, maar die is vermengd met een vleugje jaloezie.

‘Ik zal Bernd wel vragen of hij plannen heeft,’ vervolgt ze.

‘Doe dat maar, mam,’ zeg ik, blij dat haar kersverse vriend mogelijk uitkomst biedt.

De deurbel gaat en mijn hart slaat over.

‘Ik ga hangen, mam. Ik zie je nog wel. En doe Bernd de groetjes van me.’

‘Doe ik. Pas goed op jezelf!’

Melanie is vroeg, het is pas half zeven. Snel slik ik een laatste hap lasagne weg en zet de rest in de koelkast. In de kapstokspiegel kijk ik mezelf keurend aan. Mijn wangen zijn knalrood en mijn lach staat geëts in mijn gezicht. ‘Geef haar niet die blik, Vic,’ vermaan ik mezelf. ‘Ze is je hartsvriendin, denk eraan, geen avances.’ Al is ze nu bijna drie jaar met Jeremy, toch houd ik stiekem hoop.

Ik open de voordeur. Daar staat ze, als een verzopen kat. De regen klettert op haar kruin. Haar leren jack druipt. Zilveren fonteintjes spatten op van haar schouders. Ik schrik ervan.

‘Melanie! Kom gauw,’ zeg ik en ik trek haar naar binnen.

Haar donkerbruine krullen plakken aan haar wangen en lijken nu haast zwart. Een onweersflits zet haar ranke gestalte voor een tel in een zilveren licht.

‘O Vicky, wat fijn je weer te zien,’ zegt ze en we geven elkaar een stevige knuffel terwijl ik de voordeur met mijn voet sluit. ‘Je ziet er goed uit. En je bril is foetsie?’

‘Contactlenzen,’ zeg ik, verdwalend in haar prachtige bruine ogen. Ze lijkt het niet eens in de gaten te hebben hoe doorweekt ze is. ‘Trek je jas uit, ik pak een handdoek voor je.’

Terwijl ze haar jack uittrekt en haar weekendtas in mijn slaapkamer zet, pak ik mijn meest donzige badhanddoek uit de badkamer. Die is al lekker voorverwarmd door de radiator. Ik laat hem over mijn wang gaan en geniet. Hij ruikt naar lavendel, haar lievelingsgeur. Ik tril van genoegen dat ze een heel weekend bij me is. Misschien kan ik haar overhalen om de hele week te blijven, want we hebben allebei meivakantie. En aan haar weekendtas gezien te hebben, zit die aardig vol. Maar meteen schiet een kleine angst door me heen: ik heb niet veel boodschappen in huis en kan ook niet veel inkopen.

‘Ik heb flessen cola meegenomen,’ roept ze vanuit de huiskamer, alsof ze mijn gedachten leest. ‘En chips.’

‘Haha, zo arm ben ik ook weer niet hoor,’ zeg ik beschroomd. ‘Maar wel lief van je.’ Ik loop op haar af met de handdoek uitnodigend voor haar hoofd. Ze humt dankbaar als ik haar gezicht afdroog.

‘Lekker zacht,’ zegt ze genietend. ‘En die geur!’ Ze snuift haar longen vol. Mijn hart tintelt.

‘Ik heb zoveel vragen voor je,’ fluister ik.

‘Alles op zijn tijd, eerst wat drinken. Wil je ook?’ Ze draait de colafles al open en stiefelt vrijpostig naar mijn keukentje voor glazen. Haar zongebruinde huid steekt flink af tegen haar witte blouse. En dat van hooguit een week warm lenteweer! Ze legt de handdoek als een cape in haar nek.

‘Hoe gaat het met je baantje bij dat pompstation?’ vraagt ze als ze de colafles in mijn haast lege koelkast zet.

‘Het gaat. Ik werk er niet zo veel uren meer. Studie hè.’ Ze kijkt wat keurend om zich heen. Als ze maar niet mijn voorraadkast opent... Steels veegt ze met haar vinger...